12. 6. 2007

ID: 48613

Vyklizení bytu

V usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením se zajištěním bytové náhrady (nebo přístřeší) podle § 343 o.s.ř. je třeba přesně označit nejen byt nebo místnost, které budou vyklizeny, ale i bytovou náhradu nebo přístřeší, do nichž bude povinný přestěhován.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 2666/2006, ze dne 28.3.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného O. s. b. d. K. H., zastoupeného obecným zmocněncem, proti povinné PhDr. J. K., zastoupené advokátem, vyklizením bytu, vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. Nc 3312/2004, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č.j. 19 Co 509/2005-49, tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2005, č.j. 19 Co 509/2005-49, a usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 20. 5. 2005, č.j. Nc 3312/2004-29, se zrušují a věc se okresnímu soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Shora označeným rozhodnutím krajský soud odmítl podle § 44 odst. 10 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 120/2001 Sb.“), odvolání povinné proti usnesení ze dne 20. 5. 2005, č.j. Nc 3312/2004-29, jímž Okresní soud v Kutné Hoře nařídil podle svého rozsudku ze dne 21. 10. 2003, č.j. 11 C 65/2003-29, k vymožení povinnosti vyklidit označený byt, dále k vymožení nákladů nalézacího řízení ve výši 5.025,- Kč a pro náklady exekučního řízení exekuci na majetek povinné a jejím provedením pověřil J. L., soudního exekutora. Odvolací soud měl za to, že podmínky stanovené v § 44 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., byly v dané věci splněny; předloženým exekutorským zápisem bylo též řádně doloženo, že pro povinnou je zajištěno přístřeší, jak předpokládá vykonávané rozhodnutí, tudíž nebylo zapotřebí nařídit jednání. Výhrady povinné, že podkladové rozhodnutí není věcně správné a že požadavek na vymožení povinnosti z podkladového rozhodnutí odporuje § 3 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák“), shledal pro nařízení exekuce nerozhodnými.

Povinná napadla usnesení odvolacího soudu dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). V dovolání uplatňuje jako dovolací důvody nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř.), dále že řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.) a dále, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o.s.ř.). Nesprávné právní posouzení spatřuje v tom, že podkladové rozhodnutí není vykonatelné, neboť zajištěné přístřeší (dvoulůžkový pokoj č. 5 v ubytovně v K.) neodpovídá jejím osobním a majetkovým poměrům a návrh smlouvy o poskytnutí ubytování v ubytovně K. jí nebyl doručen. Je také přesvědčena, že požadavek na její vyklizení je v rozporu s dobrými mravy. Vadu řízení spatřuje v tom, že soudy obou stupňů nenařídily jednání a tím jí znemožnily poskytnout potřebná tvrzení a navrhnout k jejich provedení důkazy. K poslednímu dovolacímu důvodu uvedla, že soudy obou stupňů v rozporu s obsahem spisu přehlížejí skutečnosti svědčící v její prospěch (nepříznivý zdravotní stav, v důsledku něhož povinná jako vědecká pracovnice upadla do dluhů; nesplněný příslib oprávněného, že upustí od exekuce, bude-li dluh na nájemném uhrazen; nepřiměřenost přístřeší vzhledem k tomu, že s povinnou žije ve společné domácnosti její dcera s nezletilými dětmi). Navrhla, aby dovolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolání není přípustné.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. - jež podle § 238a odst. 2 o.s.ř. platí obdobně a podle něhož je přípustnost dovolání nutno v předmětné věci posuzovat vedle ustanovení § 238a odst. 1 písm. c) o.s.ř. a § 130 zákona č. 120/2001 Sb. - je dovolání proti potvrzujícímu usnesení (a o takové – posuzováno obsahově – jde, byť je formálně

vyjádřeno odmítajícím výrokem podle § 44 odst. 10 zák. č. 120/2001 Sb. srov. bod XI. Stanoviska k výkladu zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/ a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. Cpjn 200/2005, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 4, ročník 2006 pod č. 31, dále jen „stanovisko R 31/2006“) odvolacího soudu, jemuž předcházelo kasační rozhodnutí, ale soud prvního stupně rozhodl shodně jako dříve, přípustné jen, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; ten je dán zejména tehdy, řeší-li rozhodnutí odvolacího soudu právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li ji v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.). Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu shora citovaných ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí ve věci samé po právní stránce, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních, navíc otázek zásadního významu. Dovolacím důvodem způsobilým založit přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. je tudíž (vyjma případu – o který však v dané věci, a dovolatel to ani netvrdí, nejde – kdy by samotná vada podle § 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř., pokud by jí řízení trpělo, splňovala podmínku zásadního právního významu) pouze důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle ustanovení § 37 odst. 2 zák. č. 120/2001 Sb. může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce, nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá exekuční titul (zde rozhodnutí soudu podle § 40 odst. 1 písm. a/ zák. č. 120/2001 Sb.).

Podle ustanovení § 343 o.s.ř. – které se přiměřeně použije i pro exekuční řízení (srov. § 52 odst. 1, § 73 zák. č. 120/2001 Sb.) – ukládá-li rozhodnutí, jehož výkon se navrhuje, aby povinný vyklidil byt nebo místnost, za které je nutno zajistit přiměřený náhradní byt, náhradní ubytování nebo přístřeší, soud nařídí výkon rozhodnutí jen tehdy, jestliže bude prokázáno, že povinnému je zajištěna taková bytová náhrada, jaká byla určena ve vykonávaném rozhodnutí, nebo že povinnému je zajištěno přístřeší, stanoví-li vykonávané rozhodnutí, že mu při vyklizení bytu náleží přístřeší (odstavec 1, věta první). Zajištění bytové náhrady nebo přístřeší pro povinného je povinen prokázat oprávněný (odstavec 2).

Podle ustanovení § 712 odst. 5, věty třetí, obč. zák. se přístřeším rozumí provizorium do doby, než si nájemce opatří řádné ubytování a prostor k uskladnění jeho bytového zařízení a ostatních věcí domácí a osobní potřeby.

Rozdílná rozhodovací praxe soudů ohledně exekuce podle titulu přiznávajícího nárok na vyklizení bytu se zajištěním bytové náhrady nebo přístřeší byla usměrněna již usnesením Krajského soudu v Hradce Králové ze dne 20. 8. 2003, sp. zn. 24 Co 206/2003, uveřejněným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 1, ročník 2005 pod č. 3, tak, že postup při výkonu rozhodnutí vyklizením bytu, předepsaný ustanovením § 343 odst. 3 o.s.ř., musí soud dodržet i při exekuci vyklizením bytu podle zákona č. 120/2001 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Následně sjednotil rozdílnou rozhodovací praxi soudů Nejvyšší soud stanoviskem R 31/2006 k výkladu zákona č. 120/2001 Sb. V něm pod bodem XVII. uvedl: „Při nařízení exekuce titulu, který zní na vyklizení bytu se zajištěním bytové náhrady nebo přístřeší, nelze použít ustanovení § 44 odst. 2, větu druhou, a § 47 odst. 1 ex.ř.; exekuci nařídí soud konkrétním způsobem podle § 343 o.s.ř.“ Rozhodovací praxe soudů i právní teorie (srov. Občanský soudní řád, komentář – II. díl, C. H. Beck, 7. vydání, Praha 2006, str. 1757) též dovodily, že v usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí vyklizením se zajištěním bytové náhrady (nebo přístřeší) podle § 343 o.s.ř. je třeba přesně označit nejen byt nebo místnost, které budou vyklizeny, ale i bytovou náhradu nebo přístřeší, do nichž bude povinný přestěhován. Pokud odvolací soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně „nijak nepochybil, pokud rozhodl“ a rozhodnutí soudu prvního stupně pokládal za věcně správné, postupoval v rozporu se shora uvedenými právními závěry. Jeho právní posouzení, že součástí rozhodnutí soudu o nařízení exekuce v případě vyklizení bytu se zajištěním bytové náhrady nebo přístřeší není výrok o způsobu provedení exekuce, je nesprávné. Na tomto nesprávném závěru založil své rozhodnutí i soud prvního stupně.

Nejvyšší soud proto rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, odst. 3, věta druhá, o.s.ř.).

Vzhledem k výše uvedenému bylo předčasné zabývat se i ostatními dovolacími výhradami povinné.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Odpovědnost za vady
- Náhrada nákladů na výživu pozůstalých (jiných) osob
- Mezinárodní příslušnost ve věcech rodičovské zodpovědnosti
- Smlouva o dílo (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitelský úvěr (exkluzivně pro předplatitele)
- Starobní důchod (exkluzivně pro předplatitele)
- Veřejná obchodní společnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Vypořádání SJM (exkluzivně pro předplatitele)
- Přiměřené protiplnění
- Předkupní právo
- Ochrana osobnosti